

9. Анотация

на научните трудове на гл.ас.д-р Хван Джонг Джеймс Канг, представени за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент“ по област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Съвременен корейски език - културология) в филологическия факултет на Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“

Канг, Хван Джонг Джеймс. Монография - „Корейският дух на съпротива през японската окупация (1910–1945) и хората на перото“ София, 2025; ISBN 978-619-91739-3-0

Монографията изследва как японският колониален режим трансформира корейското общество и как интелектуалците превръщат литературата в поле на национална мобилизация и историческа памет. Книгата съчетава ретроспективен историографски обзор, сравнителен политологичен и контент анализ, литературна критика и авторски преводи на поетически текстове.

Първата глава реконструира предпоставките за колонизацията и включва контент анализ на „Договора за анексия“ (1910), публикуван паралелно на корейски и български език с превод от автора, както и сравнителни таблици относно колониалните политики на Япония спрямо европейските империи и спрямо различни региони (Корея/Югоизточна Азия). Втората глава поставя антиколониалната борба в международен контекст (Парижката мирна конференция, Първомартенското движение, Временното правителство в Шанхай) и използва проверими показатели за мащаба на репресиите и експлоатацията, включително поземлената реформа (1910–1918) и присвояването през 30-те години на XX век на 90% от добитото злато (заедно с 75% от среброто и 95% от желязната руда) от страна на Япония.

Най-същественият фокус е третата глава, посветена на „Великата петорка“ в литературата на съпротивата: Юн Донг-джу (1917–1945), И Юк-са (1904–1944), Ким Со-уол (1902–1934), Хан Йонг-ун (1879–1944) и И Санг-хуа (1901–1943). Монографията не се ограничава до биографичен разказ: тя анализира поетиката им като различни модели на несъгласие (интроспективен лиризм, пряка политическа интензивност, философски символизъм) и акцентира върху факта, че авторът превежда на български ключови творби, като обсъжда превода като критико-литературна задача.

Четвъртата глава проследява как „духът на съпротивата“ се пренася в литературните процеси в Южна Корея след Освобождението (1945), като го интерпретира като духовно наследство, активирано от колониалната травма, разделението, войната и последвалите диктатури. Тук се аргументира ролята на писателите на съпротивата като носители на демократичен импулс и социална критика, които продължават да артикулират борбата срещу политическо потисничество и стремежа към историческа справедливост в следвоенната литературна традиция.

Канг, Хван Джонг Джеймс. Монография (книга): *Корея и България, от признаване към перспективно сътрудничество (1990-2014)*, София, 2020; ISBN 978-619-91739-2-3

Монографията разглежда българо-корейските отношения като процес на постепенно „пренастройване“ - от формално дипломатическо признаване към многопластово партньорство, в което икономическите стимули и културните контакти се увеличават. Аналитичният фокус е върху това как политическите решения се превръщат в устойчиви механизми: първоначалният дипломатически акт се чете като резултат от управляемо балансиране между конкуриращи се външнополитически зависимости, а не като изолирано събитие.

В икономическата част авторът интерпретира ранните форми на взаимодействие като тест за административен капацитет и стратегическа последователност. Проследяването на финансови инструменти, инвестиционни планове и реални проекти служи за аргумент, че икономическото сближаване не е автоматична последица от политическата нормализация, а изисква проектна готовност, институционална координация и ясно дефинирани приоритети. Така икономическите епизоди са използвани като индикатор за зрелостта на двустранния формат.

Културно-образователният и обществен обмен е интерпретиран като „мека инфраструктура“ на отношенията, която стабилизира диалога извън държавните цикли и създава социална приемственост. Авторът показва как публичната видимост на корейската култура, академичните и младежките инициативи, както и гражданските посредници оформят среда за доверие и за дългосрочно присъствие, включително когато институционалната активност временно отслабва.

Трудът предлага цялостен модел на двустранни отношения, в който правно-институционалната рамка задава „скелета“, икономическото сътрудничество измерва функционалността, а културният обмен осигурява устойчивост. Чрез тази триъгълна перспектива монографията обяснява не само *какво* се е случило между 1990 и 2014 г., а *защо* отношенията се развиват именно по този начин.

Kang, James. „*AI and Challenges of Education in Korean Universities*” [14th International Conference on Application of Information and Communication Technology and Statistics in Economy and Education ICAICTSEE] 2025; ISSN 2367-7635

Статията разглежда изкуствения интелект не само като технологичен инструмент, а като ключов фактор, който променя академичния дискурс, учебните практики и културните представи за знание, авторитет и човешка роля в университетската среда. Анализът е ситуиран в рамките на националните стратегически документи - National Strategy for Artificial Intelligence (2019) и Framework Act on the Development of Artificial Intelligence and Establishment of Trust Foundation (2024), които очертават амбицията на Корея да се утвърди като глобален изкуствения интелект център до 2030 г.

В текста се представят основните приложения на изкуствения интелект в корейските университети - адаптивни платформи за обучение, интелигентни системи за оценяване, виртуални асистенти, автоматизирани административни услуги, AI-базирани учебници, „смайт“ кампуси и инструменти за научни изследвания и кариерно ориентиране. Чрез примери от SNU, KAIST, POSTECH и Yonsei University се показва как тези технологии променят реалната езикова и комуникативна практика в учебните аудитории, начина на консумиране на академичен текст и формирането на нови модели на академична и културна компетентност. Подчертана е и значимостта на корейската университетска дигитална среда като „прозорец“ към съвременната корейска култура за студенти по корейски език и култура в чужбина.

Статията идентифицира ключови предизвикателства: съпротива на преподавателите към промяна, недостатъчна AI компетентност, рискове за личните данни, цифрово разделение между елитни и регионални университети, както и опасност от отслабване на критическото мислене и ролята на преподавателя при прекомерна автоматизация. Аргументира се, че устойчивото внедряване на AI изисква хибридни модели на обучение, системна квалификация на преподавателите, прозрачни етични стандарти и целенасочено развиване на AI и медийна грамотност у студентите – включително у изучаващите съвременен корейски език и култура в чуждестранни университети.

Следователно статията предлага концептуална рамка, чрез която корейският университетски опит може да служи като сравнителен ресурс в българското образование по корейстика и да подпомага по-дълбокото разбиране на връзката между технология, академична култура и езикови практики в съвременна Корея.

Kang, James. “Impact of AI on the Korean Media.” [13th International Conference on Application of Information and Communication Technology and Statistics in Economy and Education ICAICTSEE] 2024; ISSN 2367-7635

Статията анализира трансформациите в корейския медиен сектор под влияние на изкуствения интелект, разглеждани от гледна точка на съвременния корейски език и културология. Медиите са представени като ключово пространство за конструиране на дискурси за модерност, демокрация и идентичност, като историческият преглед - от зараждането на модерната преса до протестите срещу Пак Гън-хе - очертава контекста, в който AI навлиза в корейската публична сфера.

На този фон се проследява развитието на AI – от ранните експертни системи и NLP експерименти през 1980-те до „момента AlphaGo“ (2016) и последвалото утвърждаване на Корея като глобален AI хъб. Анализирани са конкретни приложения в медиите: автоматизирани новини (Newsbot на Yonhap), персонализирани препоръки (Naver AiRS) и data journalism, които променят езиковите модели, жанровата структура и ритъма на новинарската комуникация и са особено релевантни за преподаването на съвременен корейски медиен дискурс.

Паралелно са очертани основните рискове - алгоритмични пристрастия, дезинформация, ерозия на човешката редакторска преценка - и са разгледани корейските етични и нормативни рамки за AI. В заключение статията аргументира нуждата от балансиран модел, при който AI допълва, а не заменя журналистиката, с акцент върху прозрачност, критическо мислене и обществено доверие - концептуална рамка, която може директно да се използва в обучението по съвременен корейски език и култура в български университет.

Kang, James. „*The 4th Industrial Revolution and Education in the Republic of Korea*” [9th International Conference on Application of Information and Communication Technology and Statistics in Economy and Education ICAICTSEE] 2020; ISSN 2367-7643

Статията представя анализ на трансформациите в корейската образователна система под въздействието на Четвъртата индустриална революция и тяхната връзка с философията, структурата и политиките на образованието. Текстът разглежда образованието като ключово културно поле, в което се пресичат дискурси за модерност, технологичен напредък и социална справедливост. В този контекст се анализира стратегическата рамка I-Korea 4.0 и шестте ѝ направления (AI, 5G, IoT, умни фабрики, финтек, дигитално управление) като основа на корейската визия за „интелигентно общество“.

Статията проследява развитието на корейското образование през моделите Education 1.0, 2.0 и 3.0 и показва прехода от национално-ориентирано и стандартизирано обучение към среда, основана на иновации, креативност и дигитална интеграция. Акцент са STEAM дисциплините, дигиталните учебници, „смайт“ класните стаи и задължителното програмиране, които формират нов тип ученик - технологично грамотен и ориентиран към решаване на реални проблеми. Анализът на „Innovation Future School“ представя училището като лаборатория за промяна, в която гъвкавият учебен дизайн, участието на учениците и сътрудничеството с местната общност изграждат „граждански компетентности на бъдещето“.

Следователно докладът подчертава, че Корея съчетава високотехнологична инфраструктура с ценностно ориентирани образователни политики, превръщайки образованието в механизъм за национална конкурентоспособност и културна идентичност в глобалната дигитална икономика. Тезата, че бъдещото образование трябва да надхвърля рамките на чистото знание и да развива критичното мислене, креативността, технологичната компетентност и социалната ангажираност, е особено релевантна за преподаването на съвременен корейски език и култура в български университет. Това позволява корейската образователна система да бъде представена пред студентите като динамично поле, в което културата, технологията и образованието се преплитат в специфичен корейски модерен модел.

Kang, James. „*The 4th Industrial Revolution and Education in North Korea*” [9th International Conference on Application of Information and Communication Technology and Statistics in Economy and Education ICAICTSEE] 2020; ISSN 2367-7643

Статията разглежда възприемането и развитието на Четвъртата индустриална революция в Северна Корея и нейното въздействие върху образованието, научните изследвания и междукорейското взаимодействие. Текстът поставя севернокорейския опит в по-широкия контекст на корейската модерност и позволява да се проследят както допирните точки, така и контрастите с южнокорейската дигитална и образователна динамика. Така се предлага гледна точка към Корейския полуостров, в която политическите процеси се преплитат с културно-технологични трансформации.

Изследването проследява историческите основи на изкуствения интелект в Северна Корея - от 1980-те години с разработки във фазова логика, разпознаване на образи и езикова обработка до по-нови приложения на машинно обучение и невронни мрежи. Анализирани са ключови AI системи и продукти като „Eunbyul“, „Seunbyeol“, „Ryongnamsan“ и „Intelligence House“, както и ролята на институции като Университета „Ким Ир Сен“ и Чосонския компютърен център. Това показва амбицията на страната да изгради собствена технологична екосистема въпреки санкциите и изолацията - тема, която е особено полезна в курсове по съвременна корейска култура за сравнение на севернокорейския и южнокорейския модел на модерност.

От образователна перспектива статията разглежда прехода отвъд традиционната мемоцентрична педагогика към STEM-ориентирано, технологично наситено обучение с дигитални учебници, „интелигентни“ класни стаи и AI-базирани инструменти. Акцентът е върху стремежа да се повиши технологичната грамотност и да се стимулира творческото мислене на учащите в условията на ограничен достъп до глобални ресурси. В заключение се обсъждат геополитическите и социалните рамки на тази модернизация и възможните сценарии за поетапно междукорейско технологично и образователно сътрудничество - перспектива, която е директно приложима в българските университети.

Kang, Hwan Joung James. „*An Analysis and Evaluation of History of Protestantism in Bulgaria*“ [Cultures and Religions in the Balkans, the Mediterranean and the East] 2025

Предложеният труд представлява културно-исторически и социологически прочит на протестантизма в България, разглеждан не само като религиозно течение, а като специфичен дискурс за модерност, идентичност и социална промяна. В рамките на изследването протестантските общности се интерпретират като носители на алтернативни културни наративи в прехода от Османската империя към национална държава, от държавен социализъм към посткомунистическо общество. Авторът, специалист по съвременен корейски език и културология, поставя българския материал в по-широкия контекст на религията като двигател на модернизацията в различни културни ареали.

В исторически план трудът проследява ролята на американските и британските мисионери за въвеждането на нови образователни и комуникационни практики, превода на Библията на съвременен български език и формирането на нови модели на четене и публичност. Анализирани са също дискурсите на съпротива и устойчивост през комунистическия период, когато протестантските общности функционират в полето между официално потискане и неформална религиозна мрежа. Постсоциалистическият период е представен като фаза на ускорена трансформация, в която протестантството придобива особена видимост сред ромската общност и се превръща в ресурс за локална социална мобилност и преформулиране на идентичността.

Особен акцент е поставен върху социалните функции на протестантските църкви - образование, хуманитарна помощ, грижа за маргинализирани групи - и върху предизвикателствата, свързани с фрагментацията на деноминациите и липсата на цялостна богословска и лидерска подготовка. В заключение изследването предлага българският протестантски опит да бъде мислен в сравнителен диалог с корейския протестантизъм, като по този начин се открива продуктивно поле за интеркултурни изследвания и за преподаване на съвременна корейска култура през призма на религиозните и социални промени.

Kang, Hwan Joung James. „*The New Normal in Korean Media in the era of AI*“ [21st Century Media and Communication], 2025

Настоящото изследване анализира въздействието на изкуствения интелект върху корейската медийна среда като ключов контекст за разбирането на съвременната корейска култура и езикови практики. Проследяват се промените в производството, разпространението и потреблението на новинарско съдържание, като акцентът пада върху автоматизираното генериране на текстове, алгоритмичното „кураторство“ и персонализираните системи за препоръчване, които моделират всекидневния медиен опит на корейските носители на езика.

Трудът разглежда разширяващото се приложение на AI в редакционната практика - от машинното обучение за оптимизация на съдържанието и рекламата до внедряването на автоматизирани инструменти в структурите на големите медийни корпорации. Специално внимание се отделя на концепти като филтърни балони, алгоритмична пристрастност и ограничена технологична прозрачност, които пряко засягат начина, по който съвременният корейски език функционира в публичната сфера и влияят върху формирането на медийния и културен дискурс.

Допълнително се анализира нарастващата роля на deepfake-технологиите и усложненото разграничаване между автентична и манипулирана информация, като се оценяват последствията за общественото доверие, механизмите за проверка на факти и за корейската културна идентичност в цифровата епоха. Разгледани са и правните и етични рамки в Република Корея - дебати около AI регулацията, защитата на личните данни и отчетността на алгоритмите - както и необходимостта от AI грамотност и

медийно-културна критичност сред журналисти, студенти и широка публика. В заключение изследването очертава „новото нормално“ в корейските медии като пресечна точка между технология, език и култура и предлага аналитичен инструментариум, който може да бъде използван в преподаването на съвременен корейски език и култура в български академичен контекст.

Kang, James. „Промени в областта на образованието на Република Корея след КОВИД – 19“ [Изтокознанието, традиции и съвременност], Сборник с доклади от Международна научна конференция в памет на проф. дфн. Александър Федотов: 2023; ISBN 978-954-07-5827-5

Статията анализира промените в корейската образователна система след COVID-19, ситуирани в контекста на съвременната корейска култура и обществена трансформация. Образованието е разглеждано като ключово поле, в което се преформулират представите за развитие, солидарност и обществена отговорност в днешна Корея, а пандемията се описва като ускорител на вече започнали процеси - дигитализация, дистанционно обучение и „untact“ комуникация.

Първата част очертава основните проблеми на внезапния преход към онлайн обучение: ниска интерактивност, ограничена индивидуална подкрепа, неравен достъп до технология и задълбочаване на социално-образователното неравенство, особено между ученици в основни или средно образователни училища. На базата на национални анкети се показва ниска удовлетвореност от онлайн обучението и необходимост от подобряване на дигиталните педагогически практики и инфраструктура. След това се представят стратегическите посоки в постпандемичната епоха: образование, ориентирано към решаване на реални проблеми, развиване на критическо мислене, креативност и социална ангажираност, както и подготовка за глобални предизвикателства като климатична криза, неравенства и демографски промени.

Статията разглежда и регионалното измерение на реформите, подчертавайки сътрудничеството между столични и регионални университети като ключ към намаляване на дисбалансите и укрепване на местните общности. Особен акцент е поставен върху личностното образование (personality education) и ценности като мъдрост, отговорност, уважение и справедливост, разглеждани като основа за социално единство в условия на кризи. В заключение се подчертава, че технологичната модернизация на корейското образование е смислена само ако се съчетае с хуманистични педагогически принципи - перспектива, която е особено важна за преподаването на съвременен корейски език и култура в български университет.

Канг, Джеймс. „Корейската протестанска църква и нейната етническа църква в България“ [On Religious and Cultural Contents in Korea and Bulgaria] 2017; ISBN 978-619-7084-41-2

Статията представя цялостно изследване на историческата еволюция, социалната роля и транснационалното присъствие на корейската протестантска църква, със специален фокус върху нейната институционална поява и дейност в България. Корейският протестантизъм е разгледан не само като религиозно явление, а като важен културен и обществен фактор, свързан с модернизацията, формирането на гражданското общество и глобалната мисионерска активност на Република Корея. Историческата част проследява пътя на християнството в Корея - от първите контакти с библейския текст и самостоятелното му приемане от корейски интелектуалци, през институционализирането от американските мисионери и преследванията в колониалния период, до ролята на протестантските църкви в следвоенното възстановяване и превръщането на Корея във водещ „изпращач“ на мисионери.

Втората част е посветена на появата и развитието на корейската етническа църква в България, чиито корени се свързват с откриването на посолството на Република Корея в София след 1990 г. Проследява се основаването и укрепването на Корейската презвитерианска църква в София, нейната организационна структура и функцията ѝ като духовен и културен център на корейската общност, където се преплитат корейски език, религиозна принадлежност и културна идентичност. Значителен акцент е поставен върху социално-хуманитарната дейност на корейските мисионери - благотворителни инициативи, грижа за бедни и възрастни хора, подкрепа на ромски общности, както и върху частните богословски школи и образователни програми, които укрепват местните църкви и подпомагат межкултурния диалог.

Статията разглежда също други корейски религиозни групи и движения в България и тяхното място в религиозния плурализъм и културния трансфер. В заключение се подчертава, че корейската протестантска църква в България действа едновременно като религиозна институция, културен посредник и носител на корейски християнски ценности и социална ангажираност. Нейното присъствие укрепва връзките между България и Корея, стимулира интереса към корейския език и култура и предлага важен емпиричен материал, който може да бъде включен в преподаването на съвременен корейски език и култура в българските университети.

Kang, Hwan Joung. „Mutural relationship between The Republic of Korea and The Republic of Bulgaria in the Field of Tourism and in the Social and the Humanitarian Field“ [Outlining the Korean society] 2015, ISBN 978-619-7084-15-3

Статията разглежда развитието на двустранните отношения между Република Корея и Република България след 1990 г., със специален фокус върху туризма, социално-хуманитарната дейност и културно-обществените контакти. Тези отношения са интерпретирани не само като резултат от междудържавни договори, а като мрежа от реални човешки взаимодействия, която оформя образите за „другия“ и трайни форми на межкултурно общуване. Анализът на туристическия обмен - включително ролята на

безвизовия режим (1994) и Меморандума за сътрудничество в туризма (2009) - показва как туризмът се превръща във важен канал за културен обмен и непосредствен контакт с корейската и българската културна среда.

В статията се разглеждат дейността на дружествата за приятелство, побратимяването между Пловдив и Дегу, както и ролята на корейската диаспора и корейските организации в България за укрепване на межкултурните връзки. Показано е как чрез културни събития, обмен на делегации, образователни инициативи и сътрудничество с Посолството на Република Корея се изграждат устойчиви мостове между двете държави. Особено внимание е отделено на корейската протестантска църква и нейната социално-хуманитарна дейност сред бедни и уязвими групи, включително ромски общности, чрез благотворителни програми, духовна и образователна подкрепа.

В заключение статията подчертава, че най-устойчивите измерения на българо-корейските отношения се формират там, където културата, религията, туризмът и социалната ангажираност се пресичат и създават дългосрочни човешки връзки. Тази перспектива е особено полезна за българската корейстика, тъй като предоставя конкретен емпиричен материал, чрез който студентите могат да разберат как корейският език, култура и общество реално присъстват и функционират в българския контекст.

Канг, Хван Джонг. „Началото на политическите контакти и установяване на дипломатически отношения между Република Корея и Република България” [Страните от Източна, Южна и Югоизточна Азия и светът - взаимоотношения и взаимодействия] Сборник с материали от национална научна конференция с международно участие. 2015, ISBN 978-954-07-3932-8

Статията анализира процеса на установяване на дипломатически отношения между Република Корея и Република България (1988–1990 г.) в контекста на края на Студената война и преориентацията на източноевропейските социалистически държави. Особено важен акцентът е върху това как българската външна политика балансира между традиционно добрите отношения с КНДР и постепенното отваряне към Южна Корея, като по този начин се оформя и първото устойчиво присъствие на Южна Корея в българското публично пространство.

На основата на архивни документи и дипломатическа кореспонденция е проследен поетапният, предпазлив характер на сближаването: икономическо и търговско сътрудничество чрез КОТРА и Българската търговско-промишлена палата, навлизане на компании като „Самсунг“, интерлайн споразумението „Korean Air“-„Балкан“ и туристически договорености, които изграждат доверие и институционални връзки. Паралелно се анализират компенсаторните жестове към КНДР - декларативна подкрепа за мирно обединение, предварително уведомяване на севернокорейското ръководство и временно позитивизиране на медийния дискурс по корейския въпрос.

От страна на Република Корея процесът е представен като част от по-широка стратегия за разширяване на контактите с Източна Европа чрез споделяне на опита от

демократизацията и икономическата либерализация, активизиране на частния сектор и предлагане на инвестиционни възможности, без пряко „обвързване“ на кредитите с дипломатическото признаване. В заключение се аргументира, че установяването на дипломатически отношения на 23 март 1990 г. е резултат от натрупване на икономически, транспортни, туристически и културни взаимодействия, а не от еднократен политически акт. Случаят предоставя ценен емпиричен материал за преподаването на съвременна корейска история и международни отношения в рамките на кореистиката в българските университети.

강 환정(Канг, Хван Джонг). Глава: *Корейска общност в България*. Стр. 74-116,– Том 3, (Публикувана глава от колективна монография). Заглавие: [100 години корейска диаспора в Европа] 2020 /The Association of Korean Residents in Europe/Korean Overseas Agency under the Ministry of Foreign Affairs of Republic of Korea

Този материал представя стогодишното развитие на корейската диаспора в Европа, като поставя корейската общност в Република България в центъра на анализа. В рамките на общоевропейската картина са проследени конкретните условия, при които се формира корейското присъствие в България, включително установяването на дипломатически отношения, началните форми на заселване и последващото институционализиране на общностния живот след края на Студената война.

В книгата се разглежда подробно организационната структура на корейската общност в България, като анализира дейността на корейски асоциации, религиозни организации и неправителствени инициативи. Представени са конкретни примери за културни събития, образователни програми и социални дейности, които свързват корейската диаспора с българското общество и допринасят за устойчивото ѝ присъствие. Особено внимание е отделено на ролята на тези структури като посредници между държавните институции, корейските граждани и местната среда.

Съществена част от материала е посветена на преподаването на корейски език и развитието на корейските студии в България. Анализирани са конкретни образователни практики и институционални рамки, които подпомагат разпространението на корейския език и култура сред българските студенти и учащи се. В този контекст България е разгледана като активен участник в европейската мрежа на кореистиката, а не като периферен случай.

Със своята фактологична наситеност и ясен български фокус изследването представлява надеждна академична основа за преподаване, справочна употреба и бъдещи научни изследвания върху корейската диаспора и корейските студии в Европа.

Канг, Хван Джонг Джеймс. „Кратък речник на корейски език – 1000 думи (1, 명사)“, 2021, ISBN 978-619-91739-0-9

Речникът е организиран по корейската азбука (групиране по начални букви, напр. ㄱ, ㄴ, ㄷ и т.н.) и представя селекция от 1000 високочестотни съществителни, подбрани така, че да покриват основни комуникативни домейни от ежедневието и учебната среда (дом и предмети, храна, градска инфраструктура, време и сезони, институции, професии, транспорт, култура). Лексикалните единици са подадени като корейска заглавка, последвана от български еквивалент(и), често в повече от една семантична реализация (напр. думи с няколко значения), което прави речника функционален за бързо разпознаване и продукция на базова лексика.

Канг, Хван Джонг Джеймс. Кратък речник на корейски език: 500 глаголи, 2025, ISBN 978-619-91739-4-7

Речникът е целево разработен корейско-български учебно-лексикографски инструмент за изграждане на продуктивна лексика у български обучаеми по корейски език. Подборът на предикативните единици и начинът им на представяне са съобразени с типичните потребности на аудитория, която изучава корейски като чужд език в българска академична среда.

Изданието включва 500 глагола и е организирано по корейската азбука чрез макроструктура по начални съгласни (ㄱ-ㅎ), ясно отразена в съдържанието. Всяка лексикална единица следва еднотипен модел: заглавна дума на корейски, български еквивалент(и) и кратък пример в контекст с превод, което подпомага както разпознаването на значението, така и непосредственото му прилагане в речева практика. Многозначността е систематично маркирана чрез номерирани значения и отделни примери, което ограничава механичните съотнасяния при превод и употреба.

От методическа гледна точка речникът функционира като „инструмент за действие“, а не като енциклопедична справка: включени са често употребявани предикативи от ежедневието комуникация (движение, учене, работа, общуване, управление на време), както и форми с прагматична стойност (напр. учтиви предикати), подпомагащи усвояването на регистър и езиково поведение. Така изданието служи като компактна база за упражнения в аудитория (ситуативни диалози, преводни задачи, лексикални минимума/максимума) и за самоподготовка, особено в курсове, насочени към преход от пасивно разбиране към активна употреба. В обобщение, „500 глаголи“ превръща предикативната лексика в достъпен обучителен корпус чрез стабилната схема „дума-еквивалент-контекст“ и предоставя надежден ресурс за български студенти и преподавателска практика в университетската корейстика.